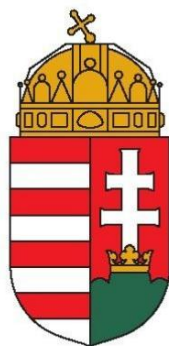

TÖBÖRZŐ

AZ EDMONTONI MAGYAR KULTÚRKÖR HÍRLEVELE

Edmontoni Magyar Kultúrkör

Közös meccsnézés a Magyar Házban

Október 11-én, edmontoni idő szerint reggel 10 órakor közös meccsnézést szerveztünk a Magyar Házba. Szép számban gyűltünk össze, hogy kiszurkoljuk a válogatott győzelmét, amely végül meg is történt: Lukács és Gruber góljaival a nemzeti csapat 2-0-ra megverte Örményországot, és életben tartotta reményeit a világbajnokságra. A meccs közben felidéztük az edmontoni

labdarúgócsapat, a Hungária régi emlékeit fekete-fehér, már-már megkopott fényképek segítségével, véget nem érő beszélgetések, anekdotázások során.

1956 hőseire emlékeztünk Edmontonban

Idén október 26-án került sor az 1956-os forradalom 69. évfordulója alkalmából tartott megemlékezésre, melynek a Szent Imre Római Katolikus Templom adott otthont. Az eseményen részt vett Vörös Sándor, az Edmontoni Magyar Kultúrkör elnöke, Berkes Zoltán, a Corvin Történeti Társaság elnöke, és szép számmal megjelentek a forradalmat követően Edmontonba érkezett magyarok is. Vörös Sándor, Berkes Zoltán és Hock Mária – akivel a forradalom évfordulóján interjút készítettünk – megkoszorúzták a forradalom emlékművét a templomkertben. Október 23-án a High Level Bridge – immáron 10. éve – piros-fehér-zöld színekbe borult, így tisztelegve a forradalom emléke előtt.

Az ünnepség keretein belül Matthew atya, a katolikus templom plébánosa, és Nt. Gödöllei Károly, a Kálvin Magyar Református Egyház lelképásztora szólt az egybegyűltekhöz. Imádságaikban kiemelték az összetartozás fontosságát és az egyház, mint közösségi hely szerepét az edmontoni magyarság életében. A katolikus templom szimbolikus jelentőségét adja, hogy az ünnepségen megjelent 1956-os menekültek itt találkoztak először egymással, miután megérkeztek Edmontonba.

A ceremónián dr. Varga Balázs, az ELTE filmtudományi docense, az Albertai Egyetem vendégprofesszora mondott beszédet, megemlékezve az '56-os hősök áldozatvállalásáról. Parti Margit Szentkúti Ferenc Hősköltemény egy pesti srácról c. versét, míg Marczisák Viktória Nagy István Indul a pesti tüntetés c. költeményét szavalta el. Az eseményen sütemény és kávé várta az emlékezőket a Szent Imre Katolikus Női Kör jóvoltából.

Ahol a hősöket nem felejtik, mindig lesznek újak – szól a történelem igazsága, melynek ma, Edmontonban mi is tanúi lehettünk.

Hova indul ez a vonat – interjú Hock Máriával és ifj. Vígh Kázmérral

Két ember, aki Magyarország más szegletében született. Egy indok, amely miatt a szülők búcsút intettek az országnak, hátrahagyva mindent és mindenkit egy jobb élet reményében. Két sors, melyek története lassan 70 éve együtt íródik. Interjúsorozatunk következő részében a Szent Imre Római Katolikus Templom két emblemikus alakjának, Hock Máriának és ifj. Vígh Kázmérnak a történetét mutatjuk be, akik 1957-ben, az 1956-os forradalom leverése után érkeztek Kanadába.

Úgy hozta a sors, hogy első kanadai élményem egy hurkatöltés keretein belül esett a Szent Imre-templomban. Itt ismerkedtem meg az általam csak Marika néninek és Kázmér bácsinak szólított (erre az a tény, hogy éveimnek száma kevesebb, mint harmadannyi, alapos indokot ad), két, 1956-os menekülttel. A forradalom emléknapja közeledtével egy beszélgetésre invitáltam őket a Magyar Házba. Több interjúm is kezdődött már úgy, hogy az alany (jelen esetben Kázmér bácsi) tréfásan megjegyezte: sajnos nem emlékszik olyan sok mindenre, de mégis megpróbál valamit elmondani, megosztani velem, velünk. Ezek az interjúk jellemzően hosszúra sikeredtek, s a sorból ez sem volt kivétel: a beszélgetés négy órán keresztül tartott.

Kázmér bácsi 15, Marika néni 12 éves korában érkezett Edmontonba

– Kötelező kérdés, bár már tudom rá a választ: mikor és honnan érkeztek Kanadába?

H.M.: 1957-én március 10-én, Csepelről.

V.K.: 1957-ben, Almásfüzitőről. A pontos dátumra nem emlékszem.

Hogyan kérdésekre már bővebb válaszokat kapok. Kázmér bácsi elmondása szerint a forradalom novemberi 4-i leverése után azonnal vonatra szálltak, amely Sopronig vitte őket. Ezt követően a Hanság mocsaras-lápos vidékén próbáltak átjutni Ausztriába, az első kísérletük azonban kudarcba fulladt.

V.K.: Elengedtek minket a Hanságban, és azt mondták, itt egyenesen tovább, a következő fények már Ausztriában lesznek. Elindultunk, de eltévedtünk. Volt egy kis domb a túloldalon, előtte egy befagyott kanálissal, a jég vagy 4 centiméter vastag lehetett. Én akkor 15 évesen a legkönnyebb voltam, így engem küldtek át, hátha a túloldalról látok fényeket. Hason kúszva keltem át, de semmit sem láttam. Visszafele azonban beszakadt a jég, édesapám egy ágat tört le, azzal húztak ki.

A novemberi hidegben a víz mindössze pár fokos lehetett, így az átfázott gyermekeket a szülők ruháival takarták be, édesapja még tüzet is rakott neki. A Hanság sötétjében ez könnyen szemet szúrhatott a határőröknek, akik elfogták a családot, egy platós teherautón pedig Győrig szállították őket.

V.K.: Betettek engem egy kaszárnnyába, ahol sokan voltak, valamennyien 18-25 évesek. Őrzőink csak ketten voltak, egyik reggel megrohamoztuk őket. Azok eldobták a fegyvert, mi pedig szabadok voltunk.

Eközben otthon, a 64. számú MÁV-örházban is folytak az események. A hatóságok egy nappal korábban igazoltatták a szülőket, így a hazatérő Kázmér azzal a lendülettel újra nyugat felé fordíthatta tekintetét.

V.K.: November közepe lehetett, amikor másodjára is elszöktünk. Nem volt más választásunk. Édesapám nyomatékositotta, hogy ez az utolsó esélyünk. Ő a MÁV szolgálatában állott, ha maradunk, elveszíti az állami állását. Másodjára is vonatra szálltunk. Édesapámnak volt egyenruhája, így senki nem kérdezte, hová megyünk.

Bár, ha megkérdezik, pontos választ akkor sem tudtak volna adni. Másodjára már nemcsak magyar, hanem szovjet határőrök is igyekeztek megakadályozni őket a szökésben. A farkaskutyákkal felszerelt őrök aztán fényrakétákat lőttek a magasba...

V.K.: A rakéták fénye olyan világos volt, hogy újságot lehetett volna olvasni alatta. Hallottuk, amikor lőtték fel, s akkor mindenki lehasalt, hogy észrevétlenek maradjunk. Egy-egy rakétánál lehetett látni, hogy nem vagyunk egyedül: köröskörül sokan menekültek velünk együtt.

Kázmér bácsi és családja ezúttal elkerülte a határőrök figyelmét, így sikeresen átértek Ausztriába. Ott magyarul jól beszélő civilek fogadták őket: először Sankt Pöltenbe, egy volt szovjet laktanyába kerültek, ahol megkapták az elkerülhetetlen kérdést: hova tovább? A család álma az Egyesült

Államok lett volna, amely azonban nem fogadott több menekültet, így esett a választásuk Kanadára.

V.K.: Felajánlották nekünk Angliát, Németországot, de mondtam édesapámnak, menjünk a tengerentúlra, legyünk minél távolabb a szovjetektől. Decemberben már Bremerhavenben, az *Arosa Star* fedélzetén ültünk, januárban érkeztünk meg New Brunswickba.

A Kanadai Bevándorlási Múzeum adatai alapján az *Arosa Star* 1957. január 9-én kötött ki Kanada partjainál 900 utassal a fedélzetén – köztük a Vigh-családdal. Kázmér bácsi elmondása alapján a hajóút igen megterhelő volt, mivel sem ekkora hajót nem látott, sem tengeren nem járt, és a tengeribetegség majdnem mindenkit utolért a fedélzetén.

Ebből a szempontból Marika néninek és családjának egyszerűbb dolga volt.

H.M.: Édesapám művezető volt Csepelen, nem messze a gyártól laktunk. A forradalom leverése meggátolta édesapámat, hogy tovább végezze feladatát, ezért a menekülés mellett döntöttünk. December 23-án, a soproni erdőn keresztül mentünk át a határon, az éj leple alatt, vezetővel. Az estét egy házban töltöttük, majd sötétedés után indultunk. Tízen mehettünk együtt, egymás után, libasorban. Annyira esett a hó, hogy alig láttuk egymást. A határőrök fényrakétákkal világították be a környéket. A vezetők egy ideig vittek, aztán csak annyit mondtak: tovább egyenesen, és az első kapun balra...

Balra az első kapu a szabadságot jelentette: a családnak sikerült a szökés, bár Marika néni édesanyjától az összes ékszerét elkérték a csempészek. A karácsonyt már a határ túloldalán, Deutschkreutz-ban (ma Sopronkeresztúr) ünnepelték, ahol az iskolában, szalmazsákokon aludtak. Három hónappal később repülőgéppel érkeztek Montrealba – amely ugyan gyorsabb volt, mint a hajó, de a kor technikai vívmányait figyelembe véve korántsem veszélytelen. Montrealból három napon keresztül hozta őket a vonat, mire megérkeztek Edmontonba.

Balról-jobbra: Marika néni, Kázmér bácsi és Marika néni testvére néhány évvel Kanadába érkezésük után

– Hogyan emlékeznek a forradalomra? Van-e valami konkrét emlékük róla?

H.M.: Fiatal voltam, 12 éves. Amikor a forradalom lecsendesedett, édesapám bevitt minket Pestre. A Múzeum körútról van egy emlékem, ahogy egy magyar szabadságharcos felnyitotta az ott állomásozó szovjet tank ajtaját, és beledobott egy Molotov-koktélt. A szovjet katona égve ugrott ki a tankból...

Marika néniék Csepelen a Magyar utcában laktak, s mivel harcok ott is voltak bőven, a forradalom két hetét egy bunkerben vésztették át. A Csepel Művek területe tele volt légtalmi óvóhelyekkel, melyek közül az egyébként ma is látogatható 2-es számú volt fenntartva polgári védelmi célokra. Első emlékei az utcában menetelő katonákról és édesanyjáról vannak, aki egy takarót aggatott az összes ablakra, míg bent halkán szólt a Szabad Európa rádió. A korabeli állapotokra jellemző, hogy Marika néni szülőfalujában, Répceszemerén a budapesti eseményekből szinte semmit sem érzékeltek, s egyszerűen csak ellenforradalomról beszéltek.

Lassan 70 éve, hogy először találkoztak – barátságuk és jókedvük azóta is töretlen

H.M.: Édesapám reggel 4-kor ment kenyérért, mire visszaért, alig akarták beengedni. Egyszer kinéztem a kapun, de csak tankokat láttam, szerencsém, hogy nem lőttek.

Miután Moszkvában a magyar forradalom leveréséről döntöttek, Csehszlovákiából vezényelték át a szovjet tankokat Budapestre. Kázmérék családja ezt testközelből láthatta.

V.K.: Az országúthoz közel laktunk, ott volt a bakterház. Rádió hallgattuk a híreket. Odakintről három nap és három éjjel hallottuk a tankok zúgását. Ugye ezek nyugatról, Csehszlovákiából érkeztek, Komáromnál jöttek át a határon. Akkor már sejtettük, hogy a forradalom el fog bukni ekkora túlerővel szemben.

Sajnos igazuk lett. Így mindkét család számára egy új élet kezdődött, távol a hazától, barátoktól.

– Hogyan kezdtek új életet Kanadában?

V.K.: Amikor megérkeztünk, a szüleim 5-5 dollárt kaptak. Mindent hátrahagytunk. Az edmontoni repülőtéren volt egy hely, ahol használt ruhákat adtak nekünk. Amíg szüleim nem találtak munkát,

az állam biztosított segélyt, motelben szálltunk meg. Miután aztán a szüleim munkát kaptak, ezek a lehetőségek megszűntek.

Kázmér bácsi Ógyallán (akkor Magyarország része, ma Szlovákia) született, szülei jól beszéltek szlovákul, így esett a választásuk Edmontonra, ahol akkoriban sok kelet-európai, főleg szláv nyelvet beszélő menekült élt. Ma már hihetetlennek hangzik, de igaz: Alberta fővárosa ekkoriban mindössze 250 ezer lakost számlált, legmagasabb épülete pedig a ma is üzemelő Macdonald szálloda azóta elbontott, 16 emeletes szárnya volt a Jasper sugárúton. A város gazdasági fejlődése a család érkezése előtt nem sokkal, az '50-es évek elején indult el, amikor olajat találtak a környéken.

A korabeli viszonyokat jól jellemzi, hogy Kázmér bácsi elmondása szerint édesapja – aki egy cementgyárban kapott munkát – óránként 1,4 kanadai dollárt keresett, s ebből a pénzből az édesanyja bőven be tudott vásárolni egy hétre négytagú családja számára.

H.M.: Édesapám nehezen talált munkát, édesanyám egy ügyvédnél takarított. Minket, menekülteket támogattak, motelben lakhattunk, étteremben ehettünk. Nehéz volt újrakezdeni...

– Iskola, beilleszkedés?

V.K.: Betettek minket egy katolikus iskolába, és egy hét után jöttek rá, hogy fogalmunk sincs, miről beszélnek, mert nem értünk angolul. Két szót tudtam angolul: yes és no. Később a Szent Mihály Iskolába kerültünk, ahol más menekült gyerekekkel együtt tanítottak minket angolra.

Marika nénit és Kázmért bácsi útjai végül a katolikus templomban keresztelték egymást, sőt, egy ideig még ugyanott, az azóta már lebontott Dömötör-házban laktak. Ezt a házat egy helyi magyar vásárolta meg, és adta bérbe a menekült családoknak, eképp segítve az otthonról elszármazott honfitársainak.

A két életútban további közös momentum, hogy már tizenéves korukban el kellett menniük dolgozni, aztán végül mindketten ott fejezték be pályafutásukat, ahol elkezdték. Kázmér bácsi egy ideig takarított, majd 1959-ben, 18 évesen megvásárolta élete első teherautóját. A volán mögül 48 év múlva, 2007-ben szállt ki, ezidő alatt 10 teherautó fordult meg a kezei alatt. Marika néni gyerekekre vigyázott, majd 35 éven keresztül egy laboratóriumban dolgozott, mielőtt nyugdíjba vonult.

– Elkerülhetetlen kérdés: volt-e, esetleg van-e honvágyuk?

V.K.: Soha! Én mindig jól éreztem magam Kanadában. Egyedül a hideghez volt nehéz hozzászokni.

H.M.: Nem szerettem annyira Edmontont...

A fenti válaszokból következtethettem volna arra, milyen gyakran jártak otthon '56 után. Kázmér bácsi egyszer, a rendszerváltás után látogatott haza, míg Marika néni először 1965-ben szánta rá magát férjével együtt, hogy hazarepüljenek, s utána is rendszeresen tettek látogatást szülőföldjükön.

A modern kor technikájának köszönhetően az interjú közben megtaláltuk Kázmér bácsi és Marika néni egykori lakóhelyét Almásfüzitőn, illetve Csepelen. Sajnos, a hasonlóság itt is megmutatkozik: egykori lakóházaik a múlt homályába veszttek. Az elbontott épületekkel együtt emberi sorsok és emlékek tűntek el, a helyükön felépítésre került főutak fedik el azt a sok-sok történetet, melyet az egykori lakók közösen írtak. Ha az ember ma arra jár, esetleg az útszéli fák tudnának mesélni róla, milyen volt itt az élet 70-80 évvel ezelőtt. Vagy az olyan emberek, mint Marika néni és Kázmér bácsi, akik egy régi kor ma már maximum fényképeken látható örökségét, történeteit, legendáit őrzik emlékezetükben.

Marika néni családjának egykori háza Csepelen, a Magyar utcában. A ház sor helyén ma egy 2x2 sávú főút áll. Kép: fentrol.hu

A 64. számú vasúti őrház Almásfüzitő térségében. Kázmér bácsi páratlan memóriájával még azt is megmutatta, hogy a házuk mellett melyik fa milyen gyümölcsöt termelt. Kép: fentrol.hu

Halloween party a Magyar Házban

Október 31-én a halloweeni díszekbe öltöztetett Magyar Ház adott otthont az estnek, amelyre közel 50 fő gyűlt össze. Kicsik és nagyok egyaránt eljöttek a vacsorával és tánccal egybekötött mulatságra, ahol a legkülönbözőbb jelmezek tűntek fel: volt, aki szellemnek, állatnak, mások unikornisnak öltöztek. A jó hangulatot az élőzene alapozta meg, ahol felcsendültek a legnagyobb magyar és nemzetközi slágerek. Erre már nem lehetett ülve maradni: a zene és a tánc egészen hajnalig tartott, a jó hangulat meg, ki tudja meddig.

Tóth Barnabás filmjei Edmontonban

Az Albertai Egyetemen idén már a második évben van jelen vendégoktatóként dr. Varga Balázs, az ELTE filmtudományi intézetének docense. A torontói főkonzulátus támogatásával és Balázs közreműködésével Edmontonba látogatott Tóth Barnabás, aki többek között a *Susotázs* című, az Oscar-díj szűkített listájára is felkerült rövidfilmet rendezte. A Magyar Házban három napon belül két filmvetítésre került sor (ezalatt az Albertai Egyetemen is két filmvetítést rendeztek egy tematikus hét keretében), először a Bereményi Géza életművéről szóló dokumentumfilmet (*Berményi kalapja*) tekinthette meg a közönség, majd a *Mesterjatszma* című, az 1956-os forradalom idején játszódó nagyjátékfilm került terítékre. Ez utóbbi azért is volt szimbolikus jelentőségű, mert a vetítésre november 4-én, a forradalom leverésének emléknapján került sor. Mindkét filmvetítés

után Varga Balázs beszélgetett a rendezővel, amelybe a közönséget is bevonták, akik feltehették kérdéseiket a rendezőnek, és szabadon diskurálhattak a filmben játszódó eseményekről és azok háttéréről. A közönség körében mindkét film nagy sikert aratott!

Önkéntesek Vacsorája

November 22-én, szombaton, a Magyar Házban egy családias hangulatú vacsora keretén belül láttuk vendégül azon tagjainkat, akik fáradhatatlanul, időt és energiát nem sajnálva, odaadással segítik az edmontoni magyar közösségek munkáját.

Számtalan olyan esemény van egy évben, amely nem jöhetne létre az önkéntesek nélkül. Idén, 2025-ben is nagy segítségünkre voltak azok, akik önzetlen odaadással segítették a rendezvények megvalósulását, legyen szó szervezésről, támogatások szerzéséről vagy sütés-főzésről. Kezdve a szilveszteri báltól a farsangi mulatságon át a nemzeti ünnepeinkig, önkénteseink mindenhol jelen voltak. Az év csúcspontja – önkéntes szemmel nézve – vitathatatlanul az augusztusi Heritage Festival, amelyre idén is szép számban jelentkeztek segítő kezek.

Szombaton este újra élettel telt meg a Magyar Ház. Ez az este Nektek, önkénteseknek szólt: a Kultúrkör vezetősége így szerette volna meghálálni az egész éves munkátokat. A menüben töltött csirkecomb szerepelt hagymás krumplival és cézársalátával, míg a desszert csokis krémes volt. Köszönjük Annamáriának, Évának, Böbének, Erzsinek, Katinak és Marikának a segítséget, hiszen nélkülük nem készülhettek volna el a finom fogások. Ezen az estén őket duplán is ünnepeltük, hiszen minden alkalommal, az összes vacsorával egybekötött rendezvényen köztünk vannak, és munkájukkal – még ma, az önkéntesek vacsoráján is – finom ízeket varázsoltak a vendégek asztalára. Önkéntesektől, önkénteseknek.

Ilyen volt a 2025-ös Székely Bál

2025 novemberében – a hagyományokhoz méltó módon – ismét megrendezésre került a Székely Bál, ezúttal az edmontoni Magyar Házban. Az esemény során tradicionális ételekkel, elmaradhatatlan magyar zenével és tánccal ünnepeltek székely honfitársaink.

A Székely Bál az albertai magyarság körében már egyfajta fogalomnak számít, története régre nyúlik vissza. Egyszer Calgaryba, máskor Edmontonba gyűlnek össze az Erdélyből elszármazott honfitársaink, hogy egy est erejéig közösen énekeljenek, táncoljanak, még itt, több, mint 8000 km-re szülőföldjüktől is. A Nyugat-Kanadai Székely Magyar Egyesület elnöke, Székely Zsolt az est elején röviden köszöntötte az összegyűlteket, kiemelve a közösség erejét a székely öntudat megtartásában és a kultúra ápolásában.

Ez utóbbiból Toader István közreműködésével ízelítőt is kaphattak a vendégek: a menüben a húsleves és a fatányéros vitte a prímet. A zenét a már jól megszokott csapat, Attiláék szolgáltatták a mintegy 100 fős társaság nagy örömére, akik a duónak köszönhetően hajnalig koptatták a Magyar Ház parkettáját. A műsort Ferenczi Anett állította össze, melyben szerepet kaptak a Kovács lányok (Orsi, Nóra, Emma), akik miatt – ha másért nem is – tényleg megérte felutazni erre az estére Calgaryból!

Adventi koszorúkészítés

November 28-án – a Magyar Házban idén is megrendeztük adventi koszorúkészítő workshopunkat, melyre szép számmal gyűltek egybe a közösség tagjai. A koszorúalapokra friss fenyőágak, gyertyák, díszgömbök, szalagok kerültek. Az estnek a sütemény és a forralt bor adta meg az igazi karácsonyi hangulatát.

Edmontonba látogatott a Mikulás

December 7-én, vasárnap egyenesen Lappföldről a Magyar Házba látogatott a Mikulás, aki egy jó órát töltött a gyerekek körében. A Télapó érkezését a Csárdás Néptáncgyűttes Töppörtyű és Apró csoportjai vezették fel, akik előadásukba a családtagokat is bevonták.

Ha Mikulás, akkor hóesés, ahogy az a magyar gyerekdalban is meg van írva. Nos, Edmontonban – Magyarországgal ellentétben – általában nem kell izgulni, hogy december elejére ne csak a Mikulás, hanem a komoly fagyok és a hóesés is megérkezzen, fehérbe öltöztetve a tájat.

Idén sem volt ez máshogy, ahogy az sem, hogy a Csárdás Néptáncgyűttes fiataljai a szeptember óta gyakorolt, népi játékokkal vegyített koreográfiát a színpadon bemutassák. A játékokba a lelkes nézőket is bevonták, akik örömmel váltak részévé az előadásnak.

A délután fénypontja ezután következett, hiszen KCSP-ösztöndíjasunk, Kristóf furulyaszavára a Hull a pelyhes eléneklése alatt bebicegett a Télapó (krampuszával együtt), hátán a súlyos csomagokkal, amelyek mind egy-egy gyermek örömét rejtették magukban. A boldogságban úszó gyerekek és csillogó szemek közepette a Mikulásnak nem volt nehéz eldöntenie, hogy – ahogy az ilyenkor lenni szokott – természetesen mindenki példamutató volt az elmúlt évben, ami ugyebár feljogosít a csokoládéra, cukorkára, és mindenre is, ami a Télapó zsákjában van.

Az estét egy táncházzal zártuk, amely során Kristóf a furulyát citerára, a Mikulás téli bakancsát tánccipőre cserélte, és beállt a gyerekek közé egy körtáncra, amelyet elnökünk, Vörös Sándor vezetett le. Sajnos, a Télapónak még máshol is akadt dolga az este, így mire a gyerekek elfáradtak, ő is továbbindult.

Hello 2026! – a Magyar Házban köszöntöttük az újévet

Az év utolsó napja idén is december 31-re esett. A hagyományoknak megfelelően a Magyar Házban búcsúztattuk el az ó-, és köszöntöttük az újévet. Toader István jóvoltából négyfogásos menü került az asztalokra, igazi magyaros fogásokkal, melyben természetesen helyet kapott a lencsesaláta is. Szilveszter estéjén a Flint zenekar muzsikája repítette át a közönséget 2026-ba. Az örökzöld magyar slágerek mágnesként vonzották a vendégeket a táncparketre. Köszönjük az önkéntesek munkáját, akik hozzájárultak az est sikeres lebonyolításához. Az Edmontoni Magyar Kultúrkör erőben, egészségben, sikerekben gazdag új évet kíván minden kedves tagjának!

Katolikus Magyarok Egyesülete

Novemberi hurkatöltés és süteményvásár

A decemberi ünnepek előtt sem szabad figyelmen kívül hagyni az igényeket: a Szent Imre-templom tagjai több napon át tartó, megfeszített munka után közel másfél tonnányi hurkát és kolbászt készítettek (a székelykáposztáról nem is beszélve), amellyel vélhetően sikerült kielégíteni mindenki kívánságát. A sós ételek mellé ezúttal édesek is társultak: a karácsonyi süteményvásárra egy teljes héten keresztül sülték a finomságok, változatosabbnál változatosabb édességek. Ahogy az lenni szokott, a kitartó munka meghozta gyümölcsét: minden sütemény elkelt a vásáron.

26. számú Prohászka Ottokár cserkészcsapat

Novemberi kirándulás

A Clip'n Climb már régi ismerősként köszöntötte az edmontoni cserkészeket, aki idén már másodszor vették birtokba a falmászótermet. Az apró kiszögellésekbe ügyesen kapaszkodtak a gyerekek, melyek egyhamar a magasba repítették azok tulajdonosait. Egymás után születtek a gyorsasági rekordok a meredek falakon, a sötét tornyokban és a mozgó létrákon. Az egyórányi mászás lemerítette a gyerekek végtelen energiáját, melyet máskor mi, a cserkészvezetők próbálunk – több-kevesebb sikerrel – kordában tartani a foglalkozásokon.

Cserkészek süteményvására

A cserkészcsapat minden évben – a szülők hathatós közreműködésével – megrendezi karácsonyi süteményvásárát, amely során a kész finomságok felszeletelése és dobozokba csomagolása legalább annyi időt igényel, mint a sütemények elkészítése. Idén a szokásos mennyiségre, nagyjából 150 dobozra érkezett megrendelés. A dobozokban hatféle sütemény (zserbó, linzer, mézes krémes, sós pálcika, kekszszalámi, diós-mákos bejgli) kapott helyet. Lesz mit lemozogni a szünetben...

Betlehemezés

A hagyományoknak megfelelően idén is betlehemes játékkal készültek cserkészeink karácsony alkalmából. December 21-én, a Szent Imre Római Katolikus Templomban, Matthew atya igehirdetése után került sor a rövid műsorra. A betlehemes játék szövegét, a megtanulandó énekeket minden évben változtatjuk egy kicsit, így „újítva” a műsoron. Nem történt ez máshogy idén sem, így – többek között – új énekeket is hallgathatott a közönség.

Annak ellenére, hogy királyaink közül ketten sem találtak oda Betlehembe (betegség miatt), míg a többi fellépő között is felütötte fejét a (lámpa)láz, az előadás sikere megkérdőjelezhetetlen volt: jogosan szólt a taps a gyerekeknek, akik sok időt és energiát fektettek a szövegek megtanulásába. Az esemény fénypontja – legalábbis a gyerekek számára – ezután következett, amikor kézhez kaphatták ajándécsomagjaikat, melyek elkészítését a Kálvin Magyar Református Egyház támogatta. Innentől kezdve pedig már csak egy dolog maradt hátra: átadni magunkat az ünnep szellemének, meg a finom falatoknak, melyek a templom nagytermében vártak rájuk. A szeretetvendégség a Katolikus Női Kör közreműködésével valósult meg.

Szent Imre Magyar Iskola

Karácsonyi műsor a Szent Imre-templomban

Cserkészeinkhez hasonlóan iskolásaink is készültek egy rövid műsorral karácsony alkalmából, amely során az *Ó szép fenyő* és az *Ó gyönyörű szép* című dalokat énekelték el, míg Dorin Csongor Ady Endre *Kiskarácsonyi ének* című versét szavalta el.

Csárdás Néptáncegyüttes

Táncpróbák és Mikulás-műsor

A Csárdás Táncegyüttes két csoportja, az Aprók és Töporlyúk nagy lelkesedéssel vetették bele magukat az őszi próbákba. Ugyan csak hetente egy alkalommal találkoznak a gyerekek – akik közül sokaknak most van először táncoscipő a lábukon –, de az összhang máris érződik a társaságon. A félév során változatos kör- és párostáncokat is tanultak a gyerekek, de természetesen a játékra is jutott elegendő idő minden foglalkozáson. A félév fénypontja a Mikulásünnepség volt, amelyre táncosaink rövid, de annál izgalmasabb műsorral készültek. A félév során megtanult táncokból összeállított műsorba a közönséget is bevonták. Januárban folytatódnak a táncpróbák, szeretettel várjuk az ifjú táncosokat az együttesbe.

XXV. Csendes éj-koncert

December 14-én került sor az Albertai Egyetem Wirth Intézetének jubileumi, 25. Csendes éj-koncertjére, amelynek az Egyetem hangversenyterme, a Convocation Hall adott otthont. Közel 500 vendég tisztelte meg részvételével az eseményt, amelyet egy vendégség is követett a Hall aulájában. A kelet-európai országok képviselőjében fellépett a lengyel és az osztrák kórus (ez utóbbi Calgaryból), illetve cseh és lengyel előadók, akik a klasszikus zene világát hozták közelebb a közönség számára. Magyarország, és az edmontoni magyarság képviselőjében Bartha Kristóf KCSP-ösztöndíjasunk galgamenti citerazenén keresztül mutatta be kultúránk egy darabját. Talán még sohasem szólt citera az Albertai Egyetemen, így nem meglepő, hogy az előadás elnyerte a közönség tetszését, mindenki örömmel fogadta a korábban még sosem látott és hallott hangszert. A koncertről készült felvétel megtekinthető a Kultúrkör Facebook-oldalán.

Közelgő események

JANUÁRI-MÁRCIUSI PROGRAMOK

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

 JANUÁR 27. 5PM	BINGO
JANUÁR 30. 6PM	KLUB EST
JANUÁR 31. 3PM	FARSANGI TÁNC HÁZ ÉS KÉZMŰVES
 FEBRUÁR 18-19.	CORVIN CASINO
FEBRUÁR 27. 7PM	KÖZGYŰLÉS (AGM)
MÁRCIUS 8. 2PM	HAGYOMÁNYŐRZŐ DÉLUTÁN
MÁRCIUS 15. 3PM	1848-49-ES MEGEMLÉKEZÉS
MÁRCIUS 21. 5PM	MAGYAR HÁZ JUBILEUMI ÜNNEPSÉG

A részletekről a későbbiekben adunk tájékoztatást az interneten.
Kövessék a Magyar Ház Facebook-oldalát!

12847 68 ST NW, EDMONTON, AB T5C 0E6

Elnök	Vörös Sándor
Aelnök	Ifj. Szenthe Sándor
Titkár	Bíró Zsuzsanna
Pénztáros	Toldy Éva
Pénztár ellenőrök	Hock-Jajczay Veronika
Rendezvényfelelős	Simon-Jajczay Liz
Jegyzőkönyvvezető	Jusztin Ernesztina
Könyvtáros	Jenei Erzsébet
Gondnok	Parti Margit
	Vanessa Bravo

Szerkesztők

Bartha Kristóf

főszerkesztő

Endre-Peták Melinda

lektor

Terjeszti

**Canadian Hungarian Cultural
Society of Edmonton**

Beküldött kéziratokat, fényképeket nem küldünk vissza és nem őrzünk meg.

A helyesbítés jogát fenntartjuk.

A hírlevelünkben megjelent írások nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség és az Edmontoni Magyar Kultúrkör véleményét.

Tartalmukért minden esetben szerzőik felelősek.

Következő lapzártá: 2026. március

Edmontoni Magyar Kultúrkör

edmontonimagyar@gmail.com

edmontonimagyarkulturkor.com

12847 68 ST Edmonton, Alberta, Canada, T5C 0E6

